

Tomáš Kadlec pochází z Dobříše. Vystudoval uměleckého truhláře a řezbáře u nás na Waldorfské škole v Příbrami. V současnosti pracuje u policie.

Já jsem se s Tomášem poprvé potkala v září 2020 v taneční škole Dohnal Dancing. Tomáš zde pomáhal a já byla v základním kurzu. V roce 2022 jsme společně natrénovali sestavu waltzu do mé ročníkové práce o společenském tanci. Od té doby se s Tomášem v tanečních pravidelně setkáváme.

Jak se z truhláře stal policistou a tanečním partnerem v t. š. Dohnal Dancing a jaké má vzpomínky na studium, o tom všem jsme si povídali v následujícím rozhovoru. Před rozhovorem jsme se s Tomášem ještě podívali do dílen a za mistry, panem Bryndou a Antonem.

Moje první otázka je, proč truhlář? Jak sis vybíral tenhle obor, školu?

Já jsem vůbec nevěděl, co chci dělat. Typické dítě v 9. třídě. Chtěl jsem dělat kuchaře nebo číšníka, ale moje mamina říkala, že to můžu dělat i bez školy. Tak ať zkusím nějaké umělecké řemeslo, protože hezky kreslím. Bylo to v Příbrami což je od Dobříše poměrně dobrá vzdálenost. Dozvěděl jsem se, že tam jsou talentovky a musí se donést vlastní výrobek. Šel jsem za svým

učitelem, aby mi pomohl něco vyrobit. Udělal jsem klasický úhelník a truhlíčku na ozdoby. Když jsem přišel na talentovky, byl jsem vyděšenější, protože tam byli kluci,

kterí se dlouho připravovali a dělali s dřevem mnoho let. Ale do dneška si pamatuju, jak Jakub Hubička, přinesl takovou obrovskou krabici výrobků. A já tam stál se svojí zuboženou krabičkou. On pak ještě přinesl obrovskou vyřezávanou sochu. Mně prolítlo hlavou: „To nedám.“ Pak mě přijali a tím, že to bylo v lednu a já pak viděl ty vystresovaný spolužáky před přijímačkami, tak jsem měl klid a šel jsem sem na truhláře. Byť jsem nikdy nedělal se dřevem.

Vybereš nějakou vzpomínku na studia?

První vzpomínku na tuhle školu si strašně živě pamatuju. Protože já jsem nevěděl, kde máme třídu. Měli jsme ji schovanou vedle tělocvičny dole (poznámka: dnešní eurymtický sál). No a já jsem přišel pozdě, protože jsem ji nemohl najít. Chtěl jsem si sednout někam dozadu, ale protože jsem přišel pozdě, tak všechna místa vzadu byla obsazená. Jediné volné bylo vepředu přímo u katedry. Tak jsem si z donucení a poprvé v životě sednul dopředu. Díky tomu jsem se plně soustředil a nemusel jsem se doma pak učit, protože jsem si to pamatoval. A tak se z trojkaře ze základky se stal jedničkář a bez velkého učení. To bylo pro mě neuvěřitelné zjištění a od té doby si vždy sedám dopředu.

V prváku, když jsme měli třídního Pavla Kopeckého, tak jsme jeli do Itálie. S gymplem Legionářů se jezdilo na týden k jezeru Valle di Ledro, byl to týdenní zájezd za strašně hezký peníze. Valle di Ledro je zavázané Příbrami, protože v první světové jim nějak pomohli. Takže tam je třeba ulice Příbramská.

Jednu vzpomínku asi nemůžu publikovat, do školního časopisu (smích). Další vzpomínka z Itálie je třeba to, že jsme hodně chodili na túry. Já chodím rychle, tak jsem se domluvil, že půjdu napřed. Jenže jsem neslyšel, že sráz je v půli cesty u horské chaty. Šel jsem asi 3 hodiny, kolem už byl celkem velký sráz, ale šel jsem dál. Najednou slyším pískání, tak jsem se kouknul dalekohledem a úplně cizí lidi na protějším vrcholku na mě mávali. Tak jsem jim zamával taky

TOMÁŠ KADLEC

a oni gestikulovali, že ať se kouknu pod sebe, tak jsem sklopil dalekohled a tam výhrůžně Pavel něco říkal a ukazoval ať zůstanu na místě. Tak jsem tam zůstal. On mě doběhl a říkal, že mě už 4 hodiny hledají.

V dílnách jsme třeba zas házeli pytlíky čaje na strop. Jednou takhle pan Anton něco kontroloval, jestli je to rovné, zvednul to proti tomu stropu, zarazil se a jen řekl: „Co to sakra je?“ Tak jsme pak museli malovat celé dílny.

Co jsi vyráběl za výrobky, jestli si vzpomeneš?

Já si pamatuju, že my jsme se v prváku v 1. pololetí učili hoblovat a mně prostě nešlo vyhoblovat prkýnko do roviny. Byl jsem tam a jenom jsem hobloval, abych pod sebou měl hobliny a z pěticentimetrový fošny jsem prostě udělal pětimilimetrovou. Takové párátko, jenom aby bylo vidět, že něco dělám. Byl jsem nešťastnej, doma jsem brečel, fakt jsem to chtěl vzdát. Nakonec jsem tady ale zůstal.

Ve druháku se začaly dělat složitější práce. Restaurátorské jsme se věnovali ve 2. pololetí, byly zakázky a dělali jsme to ve dvojici. My jsme dělali stůl, který našla nějaká paní ve sklepě a fakt byl ve strašném stavu. Je to hodně dlouhý a pomalej proces, něco restaurovat. Byl jsem nešťastnej, protože mě to nebavilo. Jenom jednu část jsme dělali 3 měsíce. Bolelo mě zápěstí, nesnášel jsem to.

Ve 3. ročník už to bylo hodně o závěrečné práci. První 3 měsíce jsme dělali technickou dokumentaci práce. Pamatuju si, že jeden výkres jsem dělal 12 hodin. Technické kreslení mě hodně bavilo. Líbilo se mi, jak předměty na sebe navazovaly. Tahle práce byla spojená s dějinami umění, každý si losoval umělecký sloh a úkolem bylo zapracovat prvky daného slohu do výrobku. Já jsem si vytáhl baroko a zadání bylo truhla. Prvním úkolem bylo navrhnout skicu celého výrobku, aby to splňovalo veškeré znaky barokní truhly. Dokonce jsem si vymyslel vlastní kování a nechal jsem si to vyrobit u našich kovářů, myslím Vojta Šimín mi to dělal. Baroko bylo úžasné a proslulý milostnými romány a tajnými schránkami. Tím bylo specifické. Měl jsem v truhle kastlík a zajímavé je to, že tam byla i tajná schránka. Co mě překvapilo, byl fakt, že ani mistři o ní neví.

Po dokončení truhláře jsi pokračoval kam?

Věděl jsem, že chci určitě pokračovat, že minimálně maturitou. Nebyl jsem si stoprocentně jistý, jestli se budu truhlářinou živit. Jestli budu truhlář, operátor dřevovýroby, nebo mistr. Já jsem měl v panu Bryndovi a panu Antonovi velkej

vzor. Co se týká té pedagogické práce, strašně se mi líbilo, jak oni komunikují se žáky. Takže jsem se trošičku zhlídl na pana Bryndovi, to mu neříkej, ať nezpychne. (smích)

Našel jsem si čtyřletý obor: Operátor dřevařské a nábytkářské výroby na Hluboši. Přijali mě do 3. ročníku na základě vyučovacího listu. Takže kluci spolu byli už od prváku a já tam přišel, jako vetřelec. Ale pak jsme si sedli a byla to fakt super třída. Náročné to bylo, kvůli všeobecným předmětům. Hodně jsme tam dělali zakázkovou výrobu s laminem. Což jsem vůbec neuměl. Ale naučil jsem se to během týdne. Pak když přišla zakázka na masivní stůl, tak jsem tam ty mistry učil, jak na to, protože jsem to uměl odtud.

A po maturitě?

Věděl jsem, že se nechci úplně věnovat truhlářině, protože jsem hodně společenský člověk a nedokážu být zavřený sám v dílně. Naopak mě baví ta komunikace s lidmi.

Chtěl jsem odjet na rok do zahraničí – konkrétně do Anglie, a už jsem měl i domluvený místo. Najednou přišel kamarád a zeptal se mě, jestli se s ním nechci přihlásit ke státní policii. Tak jsem si říkal, hele, tak jako zkusit to můžu, za to nic nedám. Tak jsem se přihlásil a šli jsme na psychotesty. Bylo nás tam 19 uchazečů. Ze všech lidí jsem ty psychotesty udělal jen já. Jedinej člověk, kterej tu práci nechtěl dělat. A to byl vlastně moment, kdy jsem se rozhodl, že zkusím policii. Protože jsem najednou viděl, že tam je 18 lidí, kteří to chtěli dělat a nemůžou. Všechno jsem zrušil a šel jsem do hlavního pracovního úvazku. Nastoupil jsem na policejní školu Vyšší škola ministerstva vnitra. Najednou jsem zjistil, že tím dokážu naplnit tu moji touhu komunikovat s lidmi – být u policie, kde ta komunikace s nimi není úplně jednoduchá.

Nastoupil jsem na obvodní oddělení na Dobříš, kde jsem pracoval 4 roky jako územák neboli zpracovatel trestných činů. To byla asi nejvíce náročná práce po psychický stránce, ale z toho období mám nejlepší příběhy. Bylo to fajn období mého života.

vil a měl jsem neuvěřitelný flashbacky na tuhle školu. Když jsem pak dělal 3 týdny praxi, tak jsem si vzpomněl i na různé techniky a postupy. Bylo to neskutečný, že si to ještě všechno pamatuju.

Když jsme se spolu bavili, říkal jsi, že bys asi mistra dělat nechtěl. Proč?

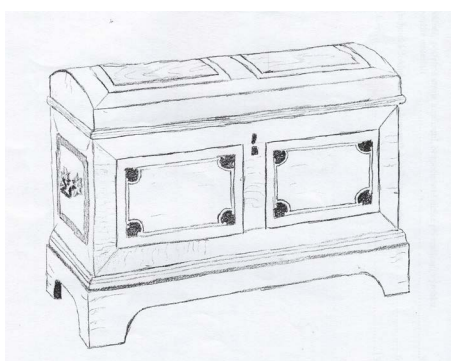
Nedá se říct, že bych to dělat nechtěl, spíš moje vlastní čest mi to nedovolí. Když vím, že pan Brynda nebo pan Anton, že to jsou prostě lidi, kteří tím povoláním žijou. Mají k tomu úžasnej vztah a dělají to celý život. Tak si nedokážu představit, že bych se já po kariéře u policie najednou rozhodl, že půjdu dělat mistra.

Po těch 4 letech jsem dostal nabídku jít dělat vyšetřovatele do Prahy. Nejdřív se mi nechtělo, protože prej co Smíchov schvátí, to už nenavráť. Nakonec jsem šel a vydržel tam 3 a půl roku.

No a najednou přišla nabídka jít dělat na policejní prezidium. Tam byl zádrhel to, že jsem neměl vysokou školu. Ale měli o mě velký zájem. Ze Smíchova na prezidium mě přetahovali oficiální cestou 2 roky. Nakonec to dopadlo, ale musel jsem jít studovat.

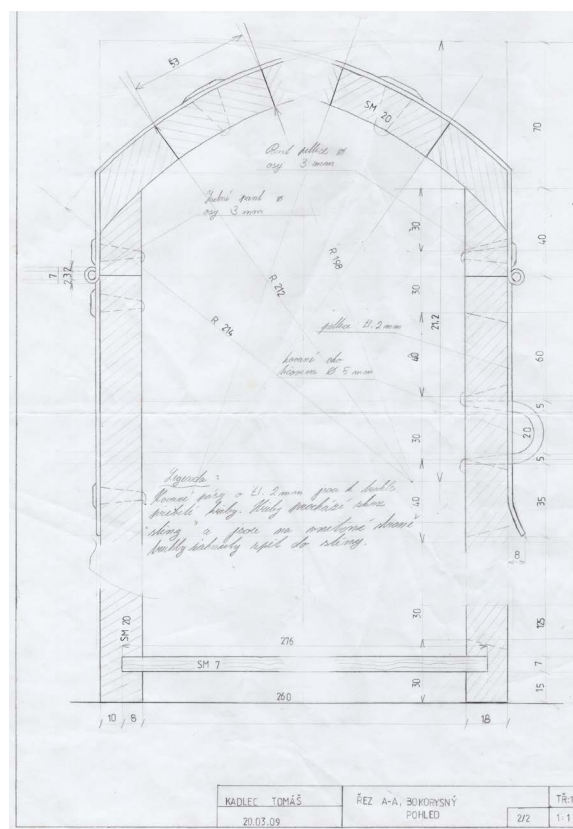
Ale nechtěl jsem dělat policejní akademii. Nabídli mi obor výuka praktického vzdělávání. Chtěl jsem to směřovat k tancování, kde jsem si jistej. Udělal jsem přijímačky a řekli mi, že součástí výuky je povinná praxe. Pořád jsem si myslel, že to budu moct směřovat k tanci. No a najednou jsem zjistil, že se to odvíjí od vyučnického listu. A já mám vyučnické listy truhláře, tak jsem se musel věnovat truhlářině. Během teorie mi to nevadilo. V tom jsem si vzpomněl na pana Bryndu. Co pro mě bylo překvapením, že se mi v hlavě objevovaly fakt věci odtud z Waldorfu, co se týká teorie. Já jsem to 12 let neslyšel, nevěnoval jsem se tomu a najednou to, co se učilo, tak jsem věděl. Všechno jsem si vyba-

Musel bych se všechno učit znova a neměl bych tu životní zkušenost, jako mají ti mistři. Nedokážu si představit, že by si mě ti žáci potom dokázali vážit. Dělat mistra je prostě zodpovědná a náročná práce. A musí to člověk milovat. Jak se říká: „Kdo neumí, učí.“ Tak to by byl přesně můj případ.

Učit nějaký jiný předmět by sis dokázal představit?

To jo, třeba tělocvik nebo výtvarku, to by mě bavilo. Líbí se mi být vzorem pro ty děti. A že jim člověk může prostě předat nějakou tu zkušenost. Chtěl bych se spíš zaměřit asi na střed-

ni, kde už ti žáci vědí, do čeho jdou a vědí, proč na té škole jsou. A že to do budoucna bude jejich povolání.

Když se přesuneme k tanečním, které jsme tu několikrát zmínili... Ty jsi začal chodit normálně v patnácti? Stejně jako sem na školu?

Jo, jo. Já si pamatuju, že v aule nahoře, jsem si opakoval nejisté taneční kroky. Nebo když jsem seděl ve třídě, tak jsem nohama pod lavicí jsem zkoušel jive a čaču.

Musím ale říct, že do tanečních se mi nechtělo. Doslova jsem tam byl dovláčen násilím. Do patnácti jsem nevěděl, že něco takového existuje. Jsme s bráchou seděli u televize, najed-

nou přišla mamka, hodila po nás oblek a řekla: „Oblíkejte se, jdete do tanečních.“ A my se jen zasmáli a že nejdem. Mamka řekla: „Máte to zaplacený, to teda jdete!“ Doslova nás donutila obléct si oblek a dotáhla nás tam. Pak nás to oba tak pohltilo, až jsme tam zůstali.

Uvažoval jsi někdy nad soutěžním tancem?

Uvažoval, a i jsem to zkoušel. Já jsem dělal profesionálně fotbal 20 let a sportovní tanec se mi znechtivil ze stejného důvodu. Protože to nebylo, že bych chtěl, ale že musím! Chodil jsem do dvou tanečních klubů nebo škol, kde se mi hrozně nelíbil přístup těch trenérů. Takže jsem to vzdal, protože by to nebyl koníček, ale povinnost a zničilo by mi to tu lásku k tanci,

kteřou mi dala Lenka (poznámka: Lenka Peške – učitelka tance) a pan Dohnal (poznámka: taneční mistr v t.š. Dohnal Dancing)

Kolik let už chodíš do tanečních?

Začal jsem v 15. Takže tam jsem teď už 15 let.

Jak se z žáka, kterému se do tanečních nechtělo, stane taneční partner učitelky tance?

Za vším hledej ženu. (smích) Po tom, co jsem si odchodil taneční jako žák, jsem se tam chodil dívat. Když zbyla nějaká holka, hrdě jsem se hlásil a běžel jsem tancovat. Po roce za mnou přišli, že nemusím platit vstup, že tam pomáhám. To bylo na Dobříši. Pak jsme tam s bráchou začali dělat sestavy jako La bomba na konci prodloužených a byl jsem brán jako pl-

nohodnotný asistent. Díky tomu jsem mohl i pomáhat vysvětlovat kroky těm, kterým to moc nešlo.

Lenka mi nabídla, jestli s ní nechci jít učit na Letní taneční školu na Šumavu. Nepřipadal jsem si dostatečně kvalifikovaný, ale Lenka se mnou měla tu práci a všechno mě to naučila, zformovala si mě. Já jsem její výtvar. Když si to představíte: ona je rabín a já jsem její golem (smích). Takhle to já vnímám. Nevím, jestli to takhle vnímá i ona, ale já to takhle mám. Lenka je takový můj životní mentor, to samé pan Dohnal.

Proč s ní učím, tak to i vím. Jsem vlastně první člověk, u kterého pan Dohnal přistoupil na to, že by mohl učit místo něj, což je pro mě neuvěřitelná čest.

Jak dlouho s paní Lenkou Peške tancuješ?

Asi 4 roky. Lenka se mě tenkrát zeptala, jestli bych s ní nechtěl učit na Dobříši. A já jsem jí říkal, že tam je spousta jiných lidí, kteří tam jsou déle než já. To si pamatuju naprosto přesně, co mi na to tenkrát řekla – že potřebuje člověka, který dokáže ostatní zaujmout, člověka, který dokáže udělat tu show. Někoho, kdo se s ní dokáže doplňovat a aby to nebylo jen celé na ní. I když já jsem se mikrofonu dlouho vyhýbal, protože jsem ukecaný a k nezastavení. (smích) Dnes už spolu učíme i v Příbrami.

Pro mě to byla neuvěřitelná čest. Mně hodně záleží na tom, abychom těm dětem předali něco důležitého. Já nejsem profesionální tanečník, ale vymyslel jsem si pojmenování, že jsem takový „lidový tanečník“. Mně se líbí, že těm lidem v tanečních můžu říct: „To, co vidíte, to vás můžu naučit, ale s profesionálním tancem to nemá nic společného.“

Já jsem své otázky vyčerpala. Je něco, co bys ještě rád dodal?

Určitě bych ještě jednou rád zmínil to, ať si studenti téhle školy váží toho, co tady mají,

hlavně truhláři. Já jsem měl možnost porovnat výuku truhlářiny na x různých školách. Musím říct, že přístup mistrů tady jak při teoretické, tak při praktické výuce je jedinečný, velice komfortní a obohacující oproti jiným školám. Tak ať si toho váží.

Moc děkuju za rozhovor.

Já děkuju. Rád jsem se vrátil a zavzpomínal.

TRUHLÁŘSKÝ MISTR PAN BRYNDA O TOMÁŠOVI:

Tomáš byl velice šikovnej. To je na něm určitě vidět do dneška. Vždycky rozhodně vynikal takovou svojí přirozenou inteligencí a schopností řešit nenadálý situace a vůbec řešit cokoliv. On byl takovej poměrně rychlej, svižnej, odsejvalo mu to a byl i velmi zručnej.

Skvěle kreslil konstrukční rýsování, to pro něj bylo něco. On měl vlastně nejlepší ročníkovou práci. Dokonce jsem si nechal některé jeho výkresy. Jeho práce byly vždy špičkově zpracované a on dokázal stejnoměrnost čar, žádný přetahování. Vždy to měl čistý, lidi to mají ušmudlaným od pravítka, jak šmejdí po papíru, ale on ne.

Vůbec celkově i na teoretický výuce vynikal, to mu šlo. Myslím, že mu ani nedalo moc práci se učit, že si toho hodně pamatoval.

Mám ho v obraze jako takovýho vyžehlenýho kluka. On se v těch tanečních asi fakt našel. Byl takovej noblesní, a tak i přistupoval k té práci, s takovou noblesou. To si myslím, že ho charakterizuje. Samé pozitiva si na něj pamatuju. Na takovéhle lidi rádi vzpomínáme a já je pak dávám za vzor.

Rozhovor zpracovala Johana Pechová, absolventka Waldorfského lycea Příbram v roce 2023

foto: Johana Pechová, archiv Tomáše Kadlece, archiv Waldorfské školy Příbram, www.tsdohnal.cz

